

בס"ד יג' אייר ה'תשע"ה
 הדלקת נרות - 19:02
 צאת השבת - 19:53
 רבנו תם - 20:44
 שעון קיץ - לפי הלוח המדוייק של "אור החיים"

שנה חמש עשרה - עלון מס' 765
 ביום ראשון יד' אייר "פסח שני" - לא אומרים תחנון.
 ביום ראשון הילולת רבי מאיר בעל הנס זיע"א.
 ביום חמישי ל"ג בעומר - הילולת התנא הקדוש
 ר' שמעון בר יוחאי זיע"א. לא אומרים תחנון.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

פפטידין: "זכחתיני חלויים"
 (יחזקאל מד')

פרשת אמור

השבת כח' לעומר
 פרקי אבות - פרק ג'

מעייני הפרשה:

- ← דינים הנובעים מקדושת הכהנים.
- ← פסולי חיתון של הכהנים.
- ← פסולי מומים המקריבים.
- ← טהרת מקריבי הקורבנות.
- ← אוכלי הקורבנות.
- ← המועדים וחגי ישראל.
- ← דיני המנורה ולחם הפנים.
- ← מעשה המגדף ועונשו.

”וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו”
 מי שנעשה לו נס וניצל מסכנה, צריך להביא תודה על הטוב שגמלוהו. ואף שהוא שמח כי הצילו ה' מרעה, הרי כל העניין אינו לרצונו. כי מוטב היה לולא בא לכלל סכנה, ולא היה זקוק לנס. אם כן, אין קרבן תודה לרצון לאדם, אלא שהאמת היא שצריך האדם לשמוח בנסוים שעברו עליו, כי לא לחינם באו.
 ”ובא השמיש וטהר ואחר יאכל” (כ"ב ז)
 כאשר האדם מתנהג כמו השמש ששמעה חרפתה מהלבנה ושתקה, על ידי זה הוא נטהר, ואינו צריך לתעניות לכפר על פשעיו, אלא מיד אחר כך יכול לאכול. (שארית מנחם)
 ”והוא אשה וכו'”
 והוא גימטריה 18, רמז למה שנאמר במסכת אבות "בן שמונה עשרה לחופה". (בעל הטורים).
 ”ונקדשתי בתוך בני ישראל”
 התבטא פעם הצדיק רבי משה ליב מסאסוב (הובאו דבריו בספר "פרפראות לתורה") בזה הלשון: בוא וראה מה רב ערכו של כל יחיד ויחיד בישראל. שהרי תשעה גאונים וצדיקים, בעלי תורה ויראה, אי אתה יכול להרכיב מהם "מניין" לתפילה בציבור, ואילו עשרה יהודים פשוטים, יושבי קרנות ועמי הארצות, מצטרפים ל"מניין" לעריכת תפילה בציבור ולכל דבר שבקדושה.
 ”וישיר או שיה אודו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד”
 על מי חל איסור זה? איסור זה מתייחס רק לנקבה אבל זכר מותר לשחוט עם בנו או בתו.
 ”כאשר יתן מום באדם”
 שעה שאדם הולך ומוצא חסרונות ומומים בזולת, סימן הוא - "כן יתן בני", שהוא עצמו מלא מומים... "כל הפוסל - במומו פוסל"!
 מנין למדים שאדם ממשפחת אזולאי הוא כהן? השם אזולאי הוא ראשי תיבות: אִיִּשָׁה זְוֹנָה וְחַלְלָה לֹא יִקַּח.

”אמור אל הכהנים בני אהרן” (כ"א א)
 "אמור אל הכהנים בני אהרן" - להזהיר גדולים על הקטנים. (רש"י) כתוב: כל המוריד דמעות על מיתת בני אהרן, בניו אינם מתים בחייו (לקוט ראובני שמיני). זהו שנאמר לכהנים: שיתעוררו על בני אהרן שמתו, ובה מזהיר גדולים על הקטנים שלא ימותו בחייהם. (חתם סופר)
 ”אמור אל הכהנים בני אהרן” (כ"א א)
 מלמד שהראהו הקב"ה למשה דור דור ושופטיו, דור דור וחומסיו, דור דור וגולנו (ויקרא רבה כ"ו).
 למה הראהו גם את החמסנים והגזלנים? אלא שהפשעים משתנים בכל דור. מה שבדור הקודם נחשב לגזילה ופשע, נקרא בדור אחר: פטריוטיזם ומלחמת הקיום. מה שבדור אחר נקרא בצביעות, שקר ושחיתות, נקרא בדור אחר מאבק רעיוני ויושר מפלגתי. לפי טיב החמסנים והגזלנים אפשר לעמוד על טיבם של המנהיגים. (הדרש והעיון)
 ”ואשה גרושה מאישה לא יקחו” (כ"א ז)
 פתח בלשון רבים וסיים בלשון יחיד? נראה לומר, שהכתוב בא לבאר, שלכאורה היה נראה כי הטעם שכהן אסור ליקח גרושה הוא, שיש כאן פחיתות כבוד לכהן, שהוא במדרגה נעלה, לשאת אשה שהייתה נשואה להדיוט. אבל אם היה בעלה הראשון מכובד יותר וקדוש יותר ממנו, כגון כהן גדול, אפשר שתהא מותרת לכהן הדיוט? לזה אמר הכתוב: "ואשה גרושה מאישה לא יקחו", אף שבעלה הראשון קדוש הוא לאלוקיו, שהיה יותר מכובד ממנו. כי החסרון הוא בעצם היותה גרושה. (כפלים לתושיה)

פינת הנשים והפזמונים
יהא מנח עד שיבוא אליהו =
פתרון השאלה ידחה לזמן רחוק. השאלה תשאיר
בצפוק עד בואו של אליהו הנביא, כלומר זמן רב.
דוגמה: ההכרעה בשאלת "ביטול בחינות הפגרות" תקיף מנחת עד שיבוא אליהו.
מקור: שנים שהפקידו קמון אצל אחד, זה - מנה, וזה מאתיים. בשעת התביעה, זה אומר: מאתיים שלי, וזה אומר: מאתיים שלי, נותן לזה מנה לזה מנה, והשאר יהא מנח עד שיבוא אליהו (על-פי בבא מציעא ג, ה). (ניבוכון)

”איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום לא יקרב”
 בפסוק הבא נאמר: "אשר בו מום" בלשון הווה. משום שהקדמונים ידעו מראש באיזה אדם יתהווה מום, עוד לפני היותו. הם ידעו שהמקבל שוחד יתעורר, ובעל גאוה, סופו שתשבר רגלו. לכן נאמר, יהיה בו מום, שמתוך מעשיו יש להניח שסופו לבוא לידי מום, ומן הדין שלא יגש להקריב עוד לפני היות בו מום, ממש כמו אשר בו מום. (כלי יקר)

העלון טעון גניזה
 במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

הסיוו מכוול מדרך עמי!
 אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

"פסח שני"

יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן בית-המקדש הייתה זו הזדמנות נוספת להקריב קורבן פסח עבור אלו שלא יכלו לעשות זאת בפסח הראשון.
מה קרה בפסח שני? בשנת 2449 לבריאת העולם, ציינו בני-ישראל את יום השנה הראשון ליציאתם ממצרים בי"ד בניסן והקריבו את קורבן הפסח. על-פי הציווי האלוקי, רק אנשים טהורים מטומאת מת יכלו להביא את הקורבן. קבוצת אנשים שהייתה טמאת-מת באו למשה ותלונה בפייהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם. למה נגרע לבלתי הקריב את קורבן ה' במועדו תוך בני-ישראל?" לאחר ששאל את פי האלוקים, מסר להם משה רבינו: שלוש יום לאחר חג הפסח יצויין חג הפסח השני. בי"ד באייר, אלו שהיו טמאים או בדרך רחוקה בפסח הראשון, יוכלו להקריב את קורבן הפסח כהלכתו.
מה עושים בפסח שני?

אי-אמירת תחנון: כיום, כשבית המקדש לא עומד על מכונו, מציינים את יום י"ד באייר כיום שמחה ואין אומרים במהלך התפילות את קטעי ה"תחנון".
אכילת מצה: נוהגים לאכול מצה ביום זה. אך שלא כמו בפסח הראשון, מותר לאכול חמץ במשך כל היום.

"בניד כשחילי זתים" - חינוך

לקראת ל"ג בעומר יש ללמד ולהנחות את הילדים בכללי הבטיחות במדורה:
 א. יש לנעול נעליים סגורות ולבוש מכנסיים ארוכים וחולצה מתאימה להגנה על הגוף מפני גיצים וגחלים וכן מעקיצות זוחלים ושרצים ארסיים הנמשכים אל חום המדורה.
 ב. הבערת המדורה תיעשה על ידי האחראי בלבד. יש להזהיר מפני מסמרים חלודים ומזוהמים המחבורים למשטחי עץ והעלולים לפגוע במשתתפים.
 ג. אסור להבעיר אש באמצעות חומרים דליקים כגון בניזין, נפט וכדומה. אין להחזיקים בקרבת המדורה.
 ד. אסור להשליך למדורה מכלים ריקים מכל סוג, חזיזים, קליעי נשק או עץ צבוע בצבעי שמן. כמו כן אין להתזו דלק על אש בוערת.
 ה. הוספת עצים וקרשים לליבוי המדורה תיעשה על ידי האחראי, תוך שמירה על כללי הבטיחות.
 ו. יש להחזיק בקרבת המדורה אמצעי כיבוי כמו מים וחול מקרה של התפשטות השריפה.
 ז. בסיום האירוע יש לוודא כיבוי מוחלט של המדורה בעזרת חול או מים.

שיעור התורה הגדול בתבל

<p>כרכה והצנעה כ"ש ישיעה ודליה נסימי הייו שתרמו לסעודה הרביעית בליוון. זכות מרן עובדיה יוסף צ"ל לרפואת והצלחת כל ילדיהם ונכדיהם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות וברפואה שלימה ובפרנסה טובה, וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם והבדיל לעיני יאיר ז"ל בן ישעיה ודליה</p>	<p>כרכה והצנעה כ"א ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>כרכה והצנעה כ"ב ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>מקום מיוחד לנשים כרכה והצנעה כ"ג ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>
---	--	--	--

<p>כרכה והצנעה כ"ד ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>כרכה והצנעה כ"ה ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>כרכה והצנעה כ"ו ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>כרכה והצנעה כ"ז ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>
--	--	--	--

<p>כרכה והצנעה כ"ח ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>כרכה והצנעה כ"ט ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>כרכה והצנעה ל"א ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>	<p>כרכה והצנעה ל"ב ישיעה ודליה נסימי הייו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם</p>
--	--	--	--

שבת שלום זמבודק

<p>בריאות והחלמה איתנה:</p>	<p>לעילוי נשמות:</p>
<p>משה נאמן בן מרים הייו אברהם נאמן בן מרים הייו מרדכי עמרני בן רבקה הייו ישראל פרג'י רפאל בן מרים הייו יצחק-חי כהן זדה בן פרידה הייו באבאי באבאי בן מורודי הייו הגנזרי אברהם בן חאנוס הייו</p>	<p>ליון מלכה בן ריטה ועמרם הייו גולשן באבאי בת מרים מנבית אילן רפאל פרץ בן אנט הייו שרה ביבי לארי בת רבקה מנבית לאה בלקר בת מרסל מנבית לירן יפרח בת עינב-מזל מנבית איילה גואטה בת ציפורה מנבית</p>
<p>ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.</p>	<p>מרבית מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל</p>

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הילולת רשב"י - ל"ג בעומר

יום ל"ג בעומר הוא יום שבו מרבים בשמחה לכבוד רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, והוא יום ההילולא. רצונו היה שישמחו ביום זה, ויש נוהגים לערוך לימוד בליל ל"ג בעומר במנין, וללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזהר ואדרא זוטא ומנהג יפה הוא. ויש נוהגים ללכת על קבר רשב"י במירון בל"ג בעומר, אבל עדיף ללכת בזמן אחר, כי כיום אין הצניעות נשמרת במקום קדוש זה, ורבות ננות שבאות בבגדי פריצות ופוגעות בקדושת המקום ומחטיאות את הרבים, וגדול עוונן מנשוא. ומלבד זה יש נוהגים לשחוט שם בהמות ולאכול, מבלי לבדוק אם השוחט בקיא בהלכות שחיטה ובדיקת הבהמה, ואם הוא ירא שמים. וגם רבו המכשולים בענין הניקור מחלב דאורייתא שהוא איסור כרת, ולכן שומר נפשו ירחק מהם, וילך בזמן אחר.

תפילה

הגמרא אומרת שיכול רבי שמעון בר יוחאי לפטור את כל העולם כולו מן הדין. וכתוב בזהר הקדוש שתפילתם של יעני עפר אלו עושה רושם גדול בשמים (זהר ת"כ דף ת"ז) והעולם מתקיים בזכותם. לכן אנחנו משתטחים על קברו ומבקשים ממנו שיתפלל עלינו ועל עם ישראל כולו.

לימוד

טוב ללמוד מתורת הצדיק ולהזכיר מעשיו על קברו (זהר, זכור א'): ובמיוחד טוב לקרוא מהזוהר הקדוש ליד קברו של הרשב"י ובנו, שעל פי הכתוב בזהר בזכות לימוד זה יצאו מהגלות ברחמים.

שמחה

כתב מהר"ח"ו בשער הכוונות, שיש להרבות ביום זה בשמחה, כמו שסיפר רבנו האר"י ז"ל, שכך היה רצונו של רשב"י שישמחו ביום זה. ועל כן טוב לשיר שיר קודש זה שחובר ע"י הרב שמעון לביא זצוק"ל שרמוזים בו סודות גדולים מענין הרשב"י זיע"א ובכללם שהיה כעין כהן גדול שאוהב את עם ישראל, מוסר נפשו עליהם ויכול לכפר על כולם.

מערת הרשב"י

הגמרא מספרת שאליהו הנביא נמצא לעיתים בפתח מערתו של רשב"י. וכשבא רבי חיים בן עטר בעל אור החיים הקדוש לקבר הרשב"י הוא זחל על ארבעתיו במעלה ההר לגודל קדושת הרשב"י, אחר כך זכה להרגיש במקום ריח גן עדן בעת לימוד התורה שם. וכשבא רבי יוסף חיים בעל הבן איש חי זיע"א לארץ ישראל, עלה לציון הרשב"י ומרוב שמחה של קדושה חיבר במקום שיר קודש זה שיש בו שבחי הרשב"י וגודל כוחו לזמר עריצים ולהציל את כלל ישראל שיאמרו אותו בשמחה כתפילה בכוונה רבה.

צדקה

בשעה שאדם נמצא במקום קדוש זה, יש בכוחו להתעלות ולכן יפריש סכום כסף לצדקה, לשיבה או לבית הכנסת, או שיפריש כסף כדי שיקנה בו ספרי קודש לילדיו ויאמר: "הריני מפריש סכום כסף זה לזכות רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. והריני מקבל על עצמי בלי נדר להתחזק בעבודת ה' יתברך ובמיוחד הריני מקבל על עצמי להניח תפילין יום יום, לשמור טהרת המשפחה, לשמור שבת כהלכתה, ללמוד תורה יום יום, לשלוח בניי לחינוך דתי, לשמור פי מלשון הרע ולהיזהר מכעס.

טעם ההדלקה

ימי הספירה ניתנו בכדי להאיר את החשיכה. אפשר לתת טעם לזה שמרבין בנרות ועושי מדורות ביום זה, להורות שימי הספירה ניתנו בכדי להאיר את חשכות החומריות, ודבר המסוגל לזה הוא תורתו של רשב"י, ספר הזוהר, ולכן מרבין בנרות בהילולא דיליה, וזה על דרך הכתוב כי אשב בחשך, ד' אור לי. (איבא דאברהם)

"מכל מלמד" השכלתי..."

כח הדיבור - פרשת אמור

הפרשה מדברת על הכהנים בני אהרון. "ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרון... אמור אותיות מורא. לומדים כאן גם על בית המקדש. בעוונותינו שאין בית המקדש קיים, יש בתי כנסיות ובתי מדרשות שהם המקדש מעט, ונרמז לנו איך להתנהג בהם, שנאמר: "בבית אלוקים נהלך ברגשי". מי שמדבר בבית כנסת אין לו חלק באלוקי ישראל. דברים חמורים ואלה בדברים בטלים קל וחומר בלשון הרע, רכילות ומחלוקות. פעמים עדיף להשאר ולהתפלל בבית אם יודע האדם שבה לדבר דברים בטלים ולרכל ולעשות מחלוקת. ורמז מהפסוק "כי כל איש אשר יש בו מום לא יקרב". הפסוק אמנם מדבר על בית המקדש, אולם היום שאין בית המקדש ובמקום קורבנות יש "ונשלמה פרים שפתינו" דהיינו התפילה ולכן צריך זהירות רבה.

כולם כשרים להכנס, גם בעלי מגבלות פיזית או בעיה חברתית והתנהגותית, כגון עיור=עיוור וירע לאנשים, פיסח=פי סח דברים בטלים.

חרם שעושה על אדם אחר. שרוע=רועש, דהיינו מרים קולו ומעליב ופוגע וכאן נכנס המושג "בין אדם לחבירו". אם שומרים על קדושת בית הכנסת ויש אהבה שלום ורעות, אז "אמור" נהפך למאור פנים לכל אדם באשר הוא והפגמים אינם נראים. עיור=רועי להרגיש כל אחד ידידי ורועי, פיסח=פי חס על כבוד המקום ושומר על שתיקה.

פיסח=סיפח את האחר אליו באהבה. חרם=רחם על האחר. "לנפש לא ייטמא... פי אם לשארו תקרוב"=ר"ת "אכל אכלה. לאמו לאביו ולבנו ולבתו לאחיו ולאחותיו". להחלו אותיות חלה לו. שצריך לדאוג למשפחה קודם שנאמר "עניי ביתך קודמים". "ובבשרם לא ישרטו שרטות", אומר רש"י לפי שנאמר ושרט לנפש לא תתנו, אם בבשר לא ישרטו קל וחומר לנפש. רמז שמילה כואבת יותר ממכה. ושרט דהיינו לא לראות סרטים שמקלקלים את הנפש. ושרט אותיות שוטר, גם לנפש צריך שוטר. "שמך זית זך כתיבת למאור להעלות נר תמיד". תמיד אותיות מידת השמן, רמז למידת הגאווה. דהיינו גם שמגיעים לרמה של שמן זית זך, לא להלך בהתנשאות וגאווה. להסתכל תמיד לאחור לראות אם לא דרכתני על מישוהו, לא פגעתי בחברי או במשפחתי. שזוכה "אמור" יהיה "מורא" והמאור שבה יחזירנו למוטב אמן. (עבדכם הנאמן ש. א.)

אילו צמחים יקלו וימנעו את האלרגיה העונתית?

הסרפד

מוכר ברפואה המסורתית כצמח מטהר דם, עוצר דימומים ומשתן. שימושים מקובלים בצמח היו במקרים של בעיות עיכול ושתן, בעיות עור שונות וכן לטיפול פנימי וחיצוני בנשיכות, פצעים והרעלות שונות. בארצות שונות אף נהגו לעשן את הצמח כטיפול לאסטמה. לפעמים השתמשו בתה סרפד לסיבוכים בזמן ההיריון ולהפסקת דימום רחמי לאחר הלידה. ערביי הארץ מרבים לבשל ולאכול את הסרפד כירק ובשימושים רפואיים במקרים של עצירות בדרכי השתן, כאבי גב ומפרקים, הרעלות קיבה, נשירת שיער, אנמיה, אסטמה ועוד.

" ואבותינו סיפרו לנו "

פרופסור ממשפט אחד

ברשעות אחד התלמידים, והכיתה פרצה בצחוק. אבל המורה היסה אותם במהירות, והסביר לכולם כי גילי ניחן לא רק בזיכרון מופלא, אלא גם בכישרון ענק ועליו רק לדעת כיצד להפעיל אותו בצורה הטובה ביותר. הוא הקריא לגילי סדרת מספרים ארוכה, והוא חזר על כולם בדיוק מופלא, עד שהנערים בכיתה נותרו משתוממים ואחוזי התפעלות. בימים הבאים, ביקש ממלא המקום מגילי לחזור על חלקים מהשיעור, והנער הפליא את שאר התלמידים. כאשר שב מחד הכיתה הקבוע, כעבור עשרה ימים, גילה שיכוכב' חדש התגלה בכיתה. הילד שנחשב לעצלן הכיתה, זכר את השיעורים כמעט מילה במילה, והיה מסוגל לצטט בעל פה קטעי לימוד ארוכים.

חלפו עשרים שנה, וגילי שרמן הפך לאחד האנשים המוכרים בארץ. עד מהרה הוא התפרסם כמי שיזכה בשיא גינס לזכירת 400 חפצים שהוצגו לפניו במהירות מסחררת, הוא גם היה מסוגל לבצע עיון מהיר בעמוד של ספר טלפונים כשהוא חוזר על כל המספרים בדיוק מופלא. הוא הוזמן לכנסים והרצאות, ואנשים בכל רחבי העולם ביקשו ללמוד את שיטתו, ולהבין את יכולותיו המופלאות. בתוך שנים ספורות של לימוד באוניברסיטה הגיע גילי שרמן לדרגת פרופסור, ומחקריו והישגיו זיכו אותו בפרסים עולמיים שפרסמו אותו בכל רחבי העולם.

באחד הימים הופיע באחד מהשיבות הטובות בארץ, אורח מכובד: פרופסור גילי שרמן שביקש להיפגש עם ראש הישיבה. עד מהרה יצא לקראתו ראש הישיבה ביראת כבוד, ולחץ את ידו בחמימות. במה זכינו לביקורך אדוני הפרופסור? שאל בהתרגשות. שמעתי שאתם מחפשים רב לשיעור ב' והייתי מבקש להמליץ על רב מעולה המוכר לי היטב, שלדעתי מתאים לתפקיד... אמר שרמן. 'במי מדובר?' שאל הרב. 'קוראים לו הרב יוסף - וכל מה שהגעתני עד היום זה בזכותו...' השיב פרופסור שרמן בהתרגשות. 'נחשבתי לעצלן הכיתה. הוריי כבר תכננו שאעבוד במלאכת כפיים מאחר שמוח חריף כפי הנראה - אין לי. אבל אז ביום אחד, נכנס האברך הצעיר הזה לכיתה, גילה את יכולת הזיכרון שלי, והסביר לתלמידים, אבל בעיקר לי עצמי, שברוך השם שיש לי כישרון אדיר, שאני חייב למצות אותו עד הסוף. בפעם הראשונה בחיים שלי, מישהו האמין בי, והאמין בי עד הסוף ללא שום פקפוק. בזכות הקב"ה ובזכותו לא ויתרתי לעצמי, אפילו לא על פרט קטן והגעתי לאן שהגעתני. אני בטוח שרב כזה ראוי ללמד אצלכם בישיבה, כי הוא לא רק 'רב' הוא מחדן שיכול להציעד את הבחורים לעתיד טוב יותר מזה שהם חושבים שיכולים להגיע אליו... (אריק סגל)

ר' שובלעזר בר יוחאי זי"ע"א

חי בדור השני שלאחר חורבן בית שני. בימיו של רשב"י לא נראתה הקשת בענן, כי זכות רשב"י הגנה על כל הדור. היה תלמידו של ר' עקיבא ומיד לאחר נישואיו עזב את ביתו וגלה למקום תורה ללמוד בישיבתו של רבו ר' עקיבא. במשך 13 שנה למד שם. כשאסר ר' עקיבא בבית האסורים, סיכן רשב"י את נפשו ונכנס לשם במסירות נפש כדי ללמוד תורה. כל זמן שישב רשב"י לפני ר' עקיבא הסתיר את מעלתו וגדולתו ואף אחד לא הכיר את כוחו חוץ מרבו. אמר לו: "דייד, שאני ובוראך מכירים את כוחך!"

בקדושתו העצומה זכה רבי שמעון לקיים בשלמות את הוראת רבו "ואהבת לרעך כמוך" ולהשרישה בלב תלמידיו עד שתקנו את פגם תלמידי רבי עקיבא.

גילי שרמן היה תלמיד חלש בלימודים, או 'בינוני' כפי שהגדירו אותו מוריו בתלמוד תורה. להבדיל מהמקרים הסטנדרטיים, המורים לא נהגו לומר להוריו של גילי 'הוא כישרוני, חבל רק שהוא לא מתאמץ'. להיפך, הם אמרו: 'אנחנו לא יודעים עד כמה הוא מסוגל ללמוד, אפשר לומר שפשוט יכולותיו השכליות חלשות'. ההורים של גילי קיבלו את דברי הרבנים בהבנה, וגם הם מצדם לא השקיעו הרבה בנם, הם הבינו שכפי הנראה הוא יהפוך לבעל מלאכה פשוט. וכך חלפו להם מספר שנים, כאשר גילי זוכה בכל שנה בתואר הלא מחמיא: 'עצלן הכיתה'. כמובן הדבר פגע גם במעמדו החברתי, שהרי מי רוצה להיות חבר של עצלן הכיתה?! כך שגילי נשאר לבדו במשך כל השנים בודד ודחוי מבחינה חברתית.

באחד הימים התבשרו התלמידים כי הרב הקבוע לא יגיע לתלמוד תורה בשבוע הקרוב, מכיוון שחלה בווריוס מדבק. הרופא הודיע לרב כי הוא ייאלץ לשכב עשרה ימים לפחות במיטתו כשהוא נוטל אנטיביוטיקה, ושאסור לו להגיע לבית המדרש מחשש להדבקת התלמידים. כדרכם של ילדים, הם שמחו מאד על ההודעה הלא צפויה, וחיכו בקוצר רוח לימלא מקום שיחליף את הרב הקבוע.

צלצול הפעמון נשמע, והתלמידים נכנסו לכיתה, שם המתין להם יוסף אברך צעיר וממושקף שהציג את עצמו כממלא המקום. 'איזה יופי! רב צעיר, נוכל לשגע אותו עכשיו...!' חשבו התלמידים בהתלהבות. יוסף ביקש מהם לפתוח את ספרי הלימוד, אלא שהתלמידים הוציאו בהפגנתיות את ארוחת הבוקר שלהם מהתיקים. 'זה ספר הלימוד שלנו!' הסבירו לממלא המקום ברצינות. הרב הצעיר היה נבוך, וניסה לחשוב כיצד להגיב, אלא שבאותה שנייה צלצל הטלפון שבכיסו. 'איך שכחתי לנתק את המכשיר' כעס יוסף על עצמו, והושיט את ידו לכפתור הכיבוי, אלא שאז ראה שמדובר בטלפון חשוב, הוא ענה במהירות והקריא לעצמו שלושה מספרי טלפון חשובים, רשם אותם על דף קטן וסיים את השיחה.

בעוד הוא מנסה לחשוב כיצד להתמודד עם הכיתה המרדנית, נכנס משב רוח דרך החלון והדף הקטן החליק לרצפה. אחד מהתלמידים הרים את הפתק הקטן ויצר ממנו במהירות מטוס נייר. יוסף ביקש ממנו והנייר באדיבות, אלא שהתלמיד החצוף, לא הגיב להוראתו של המורה 'והטיס' את המטוס הקטן הישר אל עבר החלון בדרכו החוצה אל החצר הגדולה. 'מה עשית?' כעס יוסף, 'אלו מספרי טלפון חשובים ביותר עבורי!'

'אדוני הרב, אני יכול לרשום לך את המספרים על הלוח אם תרצה...' המורה, והתלמידים התבוננו לעבר מקור הקול, וגילו שהיה זה לא אחר מגילי שרמן - מי שנחשב לעצלן הכיתה. גילי קם ממקומו בביטחון, התקרב לעבר הלוח וכתב עליו שלושה מספרי טלפון. בשקט שנוצר בינתיים, ביקש יוסף מאחד התלמידים לרדת לחצר ולנסות למצוא את הפתק. כעבור דקות ספורות שב התלמיד עם הפתק, והמורה השווה את המספרים הכתובים עם אלו הרשומים על הלוח, ונוכח כי הילד צדק לחלוטין. הוא רשם בדיוק מדהים את כל שלושת המספרים מבלי לפספס אפילו ספרה אחת.

'איך עשית את זה?' שאל הרב בהתרגשות, וגילי שתק במבוכה. 'הוא בטח הציץ בפתק ורשם לעצמו' אמר